

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.527 van 17 maart 2015
in de zaak A. 211.203/XIV-35.402**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Caroline Driesen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 december 2013, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 114.215 van 21 november 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.235 van 22 januari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die *loco* advocaat Caroline Driesen verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Corinne Flamang, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 juni 2013 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) van 7 maart 2012 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Eveneens op 11 juni 2013 neemt de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 22 juli 2013 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen van 11 juni 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 21 november 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 11 juni 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard doch verwerpt hij het beroep tot nietigverklaring in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is, wat deze verwerping betreft, het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 6 van

richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven”.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 11 juni 2013 waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard, terecht heeft vernietigd met het bestreden arrest. Door het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van dezelfde datum echter niet te vernietigen, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgegaan aan artikel 6 van richtlijn 2008/115. Tweede verzoeker verblijft illegaal op het grondgebied, maar hij heeft ingevolge de vernietiging van de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog een procedure lopen voor “toestemming tot verblijf”, zodat overeenkomstig artikel 6, lid 5, van richtlijn 2008/115 moet worden overwogen om af te zien van een terugkeerbesluit zolang de procedure loopt. Door het terugkeerbesluit in het bestreden arrest te bevestigen, ontnemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid voor tweede verzoeker dat wordt overwogen af te zien van een terugkeerbesluit. Volgens de verzoekers bevat het bestreden arrest een tegenstrijdigheid door in een eerste artikel de beslissing inzake de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te vernietigen doch in een tweede artikel het bevel met inreisverbod te bevestigen. Tot slot verwijzen de verzoekers nog naar rechtspraak van de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brussel en een arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Het cassatieberoep is enkel gericht tegen het bestreden arrest in de mate dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt verworpen.

In het verzoekschrift tot nietigverklaring hadden de verzoekers “met betrekking tot de weigering 9bis” een enig middel opgeworpen tegen de beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard en vervolgens “met betrekking tot het bevel met inreisverbod” een enig middel tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. In dit laatste middel richtten de verzoekers uitsluitend kritiek tegen het inreisverbod. Zij richtten geen kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten doch zij vermeldde enkel dat de beide componenten, met name het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, één en ondeelbaar zijn zodat die beslissing in haar geheel zou moeten worden vernietigd. De verzoekers lieten ook niet gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden vernietigd, enkel omwille van de vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Anders dan de verzoekers voorhouden en in het bestreden arrest wordt aangenomen, is de beslissing houdende inreisverbod volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat ze op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering, doch dit is niet ter zake.

De kritiek van de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was uitsluitend tegen de beslissing houdende inreisverbod gericht, doch niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het huidige middel heeft daarentegen wel betrekking op het feit dat het (voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen dus niet bekritiseerde) bevel om het grondgebied te verlaten niet werd vernietigd. Derhalve betreft het een nieuw middel dat niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden opgeworpen. Na een eventuele vernietiging van het bestreden arrest zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel kunnen vaststellen dat geen kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd ontwikkeld. Volledigheidshalve weze opgemerkt dat de verzoekers thans geen kritiek richten tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de wettigheid van het inreisverbod.

6. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 700 euro, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques